Ч. 22 Неділя 28 січня (9 лютого) 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(25 засїданє в дня 7. лютого 1896).

По відкритю засїданя, член Видїлу краєвого п. Верещиньский відповідав на інтерпеляциї поставлені до Видїлу краєвого, а іменно: на інтерпеляцию пос. Бойка — що до Видїлу краєвого не наспіла нїяка жалоба, мов би то функционарі Видїлів повітових брали участь в аґітациях виборчих, отже Видїл краєвий не має нїякої причини видавати в сїй справі якийсь окружник; — на інтерпеляцию пос. Дати: що Видїл краєвий удержує в докладній евіденциї інвентар о станї майна громадского; — на інтерпеляцию Поточка: що доми убогих при парохіях і церквах сїльских адмінїструють ся окремими комітетами, стоячими під контролею деканатів, конзисториї і Намістництва, отже Видїл краєвий що-до таких заведень не має нїякої інґеренциї; о скілько такі заведеня стоять в безпосередній адмінїстрациї громад, то майно їх вписане до інвентаря і Видїл краєвий може дати о них всякі поясненя; — на конець на інтерпеляцию пос. Шведа, що заведене евіденциї правних відносин уживаня майна громадского уважає Видїл краєвий за неможливе до переведеня, бо треба би переводити в тій цїли окремі доходженя; практичного значіня не мало би то нїякого, бо на случай якогось спору переводить ся доходженє в кождім случаю окремо.

Внесенє пос. Жардецкого в справі будови зелїзницї Розвадів-Переворск передано комісиї зелїзничій з тим, щоби на слїдуючім засїданю здала о нїм справу.

Громадї міста Бучача уділено на три роки права до побираня копиткового, а радї повітовій в Чорткові на пять лїт права побираня мита на дорозї повітовій Вербовець-Білобожниця і від мосту на Серетї Чортків-Вигнанка.

Опісля вела ся дальше дебата буджетова: На сплату давнїйших довгів вставлено суму 1,538.975 зр. — Доходи на 1896 р. установлено для фонду краєвого в сумі 3,518.628 зр. а видатки в сумі 10,110.048 зр. — На покритє недобору буде вибирати ся в 1896 р. додаток до податків безпосередних у висотї 61 кр. від кождого риньского цїлої належитости тих податків.

В справі орґанїзациї продажи соли ухвалено: Сойм поручає Видїлови краєвому, щоби старав ся і на будуче втягнути Видїли повітові до участи в продажи соли — особливо же в напрямі виконуваня контролї над дрібною продажию. — Сойм взиває правительство, щоби улекшило набуванє соли для худоби в першім рядї через основанє повітових складів соли для худоби і щоби в сїй справі ужили посередництва краєвого заряду продажи соли. Сойм взиває правительство, щоби урядовим переписскам Видїлу краєвого з салїнами признав увільненє від оплати почтової.

Пос. Винничук домагав ся, щоби правительство розширило право побору сировицї. На то відповів єму справоздавець пос. Мерунович, що внесеня комісиї стремлять власне до того.

По сїм слїдувала справа мирових судів. Комісия вносила, щоби завізвати правительство до переведеня змін в правительственнім предложеню з 1894 р. в тім напрямі, аби: 1) Компетенция мирових судів в справах цивільних була розширена понад проектовану суму 40 корон; — 2) щоби від вироку мирового судиї до висоти якоїсь, законом означеної суми, відклик був виключений; — 3) щоби кошти удержаня тої інституциї оплачувало правительство.

Пос. Пінїньский спротивив ся тим внесеням і поставив поправку в тім дусї, щоби правительство подумало над тим, чи і о скілько при заведеню нової процедури цивільної і реорґанізациї судів не далось би завести для спорних справ о предмети меншої вартости мирові суди. — Внесенє се підпирав пос. Вайґель. — Пос. Окуневский противив ся заведеню мирових судів, але остаточно згодив ся на внесенє Пінїньского. — Остаточно Сойм відкинув внесенє Пінїньского а ухвалив внесенє комісиї.

Ухвалено завізвати правительство, щоби в дорозї конституцийній старало ся в як найкоротшім часї спинити шкідливу дїяльність бірж збіжевих. — Пос. Вахнянин домагав ся при тім, щоби Видїл краєвий подумав над справою зближеня продуцента до консумента.

В справі угоди з Угорщиною ухвалено завізвати правительство, щоби стерегло пильно економічних інтересів сеї половини Монархиї а в ній і Галичини; щоби усунено некористи в виконуваню приписів що-до податків консумцийних; щоби усунено надзвичайні пільги для угорских зелїзниць при перевозї плодів рільничих і муки з Угорщини до країв австрийских; щоби усунув неможливість конкурованя з угорскою продукциєю виходячу із взаїмних відносин тарифових; щоби усунено недогідности ветеринарийно-полїцийні в обороті рогатою худобою і безрогами.

На внесенє пос. Михальского ухвалено, щоби учитель в школї кутя коний знав краєві мови. — Внесенє пос. Фрухтмана в спра-

5)

Послїдний вистріл.

(Оповіданє Альфреда Фрідмана — З нїмецкого).

(Дальше).

Они трохи задержали ся на великій сїножати і зірвали кілька цьвітів. Льора, скоро лиш замкнула за собою двері — змінилась.

Она стратила від разу всю купецкість і виглядала як звичайна сїльска тирольска дївчина. Міняла ся з Гансом цьвітами і припинала їх єму до одіня.

За хвилю сидїли вже в огородї під „оленем“, кельнер приніс замовлену їду, коли нараз став дощ падати.

Треба було утїкати під дах на ґанок, а що там було вже кількоро гостий, котрих також загнав сюди дощ, то Ганс, щоби не звертали уваги на Тирольку, завів єї до середини реставрациї і там були самі.

Ганс просив Льору, щоби єму розповіла свою історию житя. Він уважав єї за порядну дївчину і она такою була та був цїкавий дізнати ся, як она дістала ся до тої буди.

— Оно нїчого злого говорив він, але приємно певне не мусить вам бути стояти цїлий день на дворі перебрана за сїльску дївчину і кождому готова до послуги.

— Інтерес інтересом — відповіла Льора.— Всьо має свої злі сторони. Неодно ще гірше.

Однако на єго просьбу оповіла свою цїлу історию.

— Аж до тої повени — говорила — добре нам дїяло ся. Але від того часу змінило ся. Вода стояла в пивници і всьо попсувала. Бочки і фляшки були розбиті, вино повиливало ся і поплило з повению. Дім завалив ся, а о будові нового не було що й думати при загальній бідї і нуждї. Ми в ночи ледве утїкли з хати з житєм, заки хата розвалила ся. Всьо що ми мали, була одежа на нас. Зі складок милосердних людий дістало ся нам кілька річий. Спати мусїли ми під голим небом на вогкій земли. Правда люди нас ратували. Один наш знакомий і приятель Винкентий Штафлєр, котрому повінь якби чудом не зробила нїякої шкоди, побіг до міста, продав всьо що мав і хотїв нам дати гроші. Але ми були такі бідні, що отець заказав нам що небудь приймати.

В тім часї стягнуло ся до нашого села богато чужих людий. Між ними був один жид. Він хотїв дещо заробити серед того загального нещастя. Мимо того він не злий чоловік і має навіть добре серце. Має жінку і дїти і для них відкладає всьо що заробить. На себе не дбає. Може жити водою і хлїбом цїлий день. Мої родичі також добрі, але не відмавляли собі нїчого за для нас. Отець потрібував для себе тілько вина, кілько перший лїпший в наших гостий випив.

Отже той жид прийшов до нас і позичив нам гроші на малий процент. Але коли нас три побачив, зробив вітцеви инше предложенє.

— Дайте менї дївчата на рік! — сказав до вітця.

Отець спершу не знав, що на то відповісти. Він гадав, що Бог знає о якім гандлю говорить жид. Хотїв кинути ся на жида, але той сказав:

— Я честний чоловік. Мене знають в Австриї, Чехах і в Угорщинї. Ходжу по ярмарках і удержую стрільничу буду. Дївчата будуть притягати людий, а я дам їм за то процент. Я вам ручу за добре поведенє дївчат, очевидно єсли они дадуть менї слово чести, що схотять ся добре поводити. Заведу їх кождого дня, до буди, дам їм їсти, пити, одїю їх, а як би — борони Боже — котра занедужала, заплачу лїкаря. З гроший, які зберуть кождого дня відступлю їм десять процент. То-ж добрий інтерес! — докинув. — І бачите, скорше можуть они мене обманити, як я їх. Але они мусять менї обіцяти, що не будуть обманювати. Вечером відведу їх до дому, замкну їх в спальни і буду на них уважати.

Вечером — говорила Льора дальше — відбула ся у нас родинна нарада. Мати не хотїла нас пустити. Отець надумував ся. Особливо боялись они, що я на то не пристану. Они казали, що я до чогось лїпшого сотворена, як до стрілецкої буди.

Але я побачивши невідрадне положенє родичів, не видячи надії на єго поліпшенє, зго-

ві удержуваня шкіл народних по містах, передано Виділови краєвому до справозданя на слідуючій сесиї.

З порядку дневного наступив вибір шести заступників членів Виділу краєвого. Пос. Гаморак заявив, що Русини не возьмуть участи в виборі. Відтак вибрано з більшої посільости на 34 голосуючих, одноголосно пос. Стан. Брикчиньского; — з міст і палат торговельних на 16 голосуючих Ів. Роттера 15 голосами; — з громад сільских на 45 голосуючих Ґуст. Ромера 34 голосами; Жардецкий одержав одинайцять голосів; — з цілого Сойму вибрано першим заступником Стан. Єнджейовича 69 голосами на 92 голосуючих; Жардецкий дістав 12, Заячківский 4, Онишкевич 2, Яклиньский один голос; — другим заступником вибрано Меч. Онишкевича 82 голосами на 89 голосуючих; Жардецкий одержав 6 голосів; — третим заступником вибрано Льва Яклиньского 81 голосами на 93 голосуючих; Онишкевич одержав 3, Жардецкий 6, а Каратницкий 1 голос.

Під конець засіданя підніс пос. Бойко, що пос. Йордан ужив оногди непарляментарного виразу. Маршалок сконстатував, що завізвав посла до порядку, хоч не знав, хто то сказав. Пос. Йордан пізнійше з власної ініцияти перепросив Сойм за той вираз і Маршалок уважає річ за залагоджену. (Розходило ся о слово „худоба", сказане підчас промови пос. Бойка).

Перегляд політичний.

Рада державна скликана на день 15 с. м. Зараз на першім засіданю Палати послів буде предложений проект реформи виборчої разом з поясненем президента міністрів. Справа упрвильненя платні урядників буде предложена пізнійше. Рада державна буде радити до 13 мая а вже 15 мая зберуть ся спільні Делеґациї в Будапешті.

З Праги доносять, що провізоричним управителем тамошного намістництва має стати ґр. Куденгове. Розійшла ся також чутка, що на місце ґр. Куденгове має прийти буковиньский президент краю ґр. Ґоес.

Болгарский парлямент ухвалив без дебати надзвичайний кредит в сумі 250.000 франків на торжество хрестин кн. Бориса і 60.000 франків для Екзархату. Кн. Фердинанд одержав від царя телеґраму, що в єго заступстві виїзджає до Софії ґен. Ґоленіщев - Кутусов. — Стоілов одержав від султана велику ленку ордера Османиє з брилянтами, а єго жена ордер Шефекат.

Новинки.

Львів дня 8 лютого 1896.

— **Міністерство просьвіти** зарядило на Великодні Сьвята подорож учителів промислово-будівничих до Риму. В тій подорожи возьмуть участь учителі шкіл промислових по одному зі Львова, Праги, Лїберця, Пильзна, Берна, Кракова, Градця і Триесту.

— **Інструктор молочарства для Галичини** буде приймати інтересантів у Львові в будинку соймовім дня 12 с. м. (яко в другу середу місяця) від 11 до 1 години в полудне. Вступ вільний. Там буде можна оглянути молочарскі прилади і одержати поясненя в справах набілу як технічних так і торговельних.

— **Вечерок в честь Т. Шевченка** відбув ся в селї Балинцях (в повіті коломийскім) — як було заповіджено — дня 31 січня с. р. Простора саля шкільна згромадила множество народу балинецкого як і з сусідних сіл. З сусідної інтеліґенциї прибули три учителї а з Коломиї оо. Кульчицкий і Курняк та девять молодих Русинів. А шкода, що з околиці не прибули інтеліґентні гості, бо були би побачили, які красні овочі приносить праця над народом. Співи під діріґентурою місцевого учителя п. Барнича як і представленє „Знімченого Юрка" випали вдоволяюче, а деякі декламациї були справді знамениті. Промови держали місцевий парох о. Войнаровский і о. Кульчицкий з Коломиї.

— **Депутация дяків** зложена з Ілії Бойкевича з Рогатина і Алексея Югана з Конюшок була на авдиенциї у Є. Ем. кардинала Сильвестра Сембратовича дня 29 січня с. р. Є. Ем. приймив депутацию дуже ласкаво і приобіцяв, що буде все памятати на незавидну долю півців церковних та буде старати ся її зарадити. Рівночасно заявив, що вис. Сойм краєвий ухвалив поки-що для півців по 50 зр. річної платні, а пізнійше як постарають ся о кваліфікацию, то будуть побирати річно по 100, 120 і по 200 зр. Длятого комітет взаїмної помочи дяків робить уважними всіх чч. півців церковних, щоби як найчисленнїйше вписували ся до товариства взаїмної помочи дяків і щоби приготовляли ся до іспиту. — Від комітету взаїмної помочи дяків церковних. Рогатин дня 5 лютого 1896. *Ілия Бойкевич.*

— **З буковиньского сойму**. Черновецкі рускі товариства одержали від буковиньского сойму такі запомоги: Товариство „Народний Дім" одержало субвенцию в сумі 300 зр., „Руска Бесїда" 200 зр., „Руска Школа" 200 зр., а „Товариство руских женщин" 400 зр., разом 1100 зр. Тілько-ж запомоги одержали і волоскі товариства. Окрім того дістав наш земляк маляр-артист Микола Івасюк субвенцию 500 зр. для дальшого образованя.

— **Товариство ґімнастичне „Сокіл" у Львові** сьвяткувати буде ві второк 11-ого н. ст. лютого с. р. річницю заснованя у власній хаті при улици Підвале ч. 7 після слідуючої програми: 1) Промова голови товариства д. Василя Нагірного; 2) розвідка справника товариства д. Володимира Лаврівского про „Першого руского Сокола". Початок о годині 8 вечером. Вступ вільний для запрошених гостий і для другів членів. Буфетом заняли ся рускі другині Соколиці.

— **Підземні дроти.** Електричний трамвай у Львові, котрий доси послугує ся протоками, що йдуть попад улицями міста, одержить вскорі проводи підземні. З уваги на негарний вигляд улиць а заразом з уваги на перешкоди, які наступають, коли поперєривають ся дроти телефонічні, телеґрафічні і електричні, буде усунене дротяної сїти в повітрю дуже пожадною зміною для нашої столиці.

дила ся. А до того я хотіла.... пізнати сьвіт. Я собі гадала, що в сьвіті мусить бути лїпше і гарнїйше як у нас. То що я згодила ся, рішило; обі други сестри мусїли обіцяти, що будуть на мене — на наймолодшу — уважати і ми розлучили ся з родичами. Сумно нам було, але годі! Ми об'їхали спершу полудневу Німеччину, відтак північну. З гроший, які ми домів післали, побудували собі родичі гарний дім.

Ганс дивив ся перед себе.

Дивно на сьвіті діє ся.

Але одного Льора не сказала, а то того, що стало ся в Понтебі. Не того з поцілунком. Що-ж она тому винна?

Але того, що було з Винкентием Штафлером, що она була єго судженою.

Штафлер дуже опирав ся намірови дівчат. Він плакав, благав їх, ворожив нещасте з їх подорожи. Але тоді в тій тяжкій нуждї, як можна було в Кортіні думати о весілю?

Отже она не сказала Гансови о своїх заручинах.

Ганс приликав кельнера і заплатив рахунок. Коли той відійшов, вхопив він руки Льори і сказав:

— Панно Льоро! Я вас люблю. Коли ви сюди прийшли зі мною — як сестри сказали — перший раз, то може і ви любите трохи мене. Може би ви схотїли бути — тут урвав.

Льора дивила ся на него недовірчиво. Она вже не одно чула від ріжних безличних молодих людий.

— Чим? — спитала.

— Моєю жінкою.

Льора почервоніла. Ій було то приємно, однако не хотїла того дати по собі пізнати. Чим же він був.

— Панею столяркою?

Ганс гадав, що все таки від стрільничої буди до столярки досить далеко і він робить Льорі честь та усьміхнув ся з вдоволенєм.

— Певне столяркою будете — сказав в гордостию, бо поважав дуже своє ремісло.

— Ми-ж так мало ще знаємо ся. Я подумаю о тім! — відповіла Льора та поправила на собі хустину перед зеркалом.

Она подякувала за гостину і обоє вийшли з огорода якось тихійше, як були сюди прийшли.

Ганс був обиджений в своїй гордости, що она не пристала від разу. Она вправдї була хороша, добре вихована, честна дївчина, дитина правих родичів. Але з другої сторони і то красно, як хто хоче взяти дївчину зараз, без нїчого. А що она зараз не згодила ся, то се видалось єму так, немов би єму на віки відмовила.

4.

Сила опору чоловіка — то єго характер.

Малі причини мають часто все ще великі наслїдки. Коли-б тоді як Ганс забув на ватичку в стрільбі, відложив був він єї на все з рук, то всьо було би пішло инакше.

Але то виглядає на якусь похвалу забобону. Коли-б Льора була від разу сказала „так", то она захоронила-б Ганса перед неодним яко добра жінка.

Але — від того „коли-б" і „як би" завиcить дуже богато, майже всьо у слабих характерів.

То всьо одно, чи від такого „коли-б" та „як би" залежить поступоване можного пана чи простого робітника. Наслїдки для них, яко для поодиноких людий, рівно шкідні. Сильний характер зробить з „коли-б" — „так єсть" — а з „як би" — „стало ся".

Ганс повернув трохи невдоволений до Пратеру; він хотїв піти до дому і там при роботї забути на сю неприємність.

В тім заздрів по дорозї склеп з рушницями. Попри великі стрільби ловецкі, дубельтівки і револьвери з ріжними ложами і ручками, лежала довга, нова вітрівка. Стрілу в ней не чути.

Він побренькував грішми в кишени, роздумував, чи то вистане і пішов — але тілько кілька кроків.

Але відтак сказав собі: по що має кидати сині банкноти красній і чудній Льорі? За те був би купив стрільбу вже три рази.

І вернув ся назад.

Поволи вступив до склепу і спитав о цїну вітрівки. Молодий чоловік в склепі був на то, аби продавати товари, але не до психольоґічних студий.

Він подав стрільбу Гансови і пояснив єму, як з нею обходити ся. На стїнї висїла зелїзна таблиця і субєкт візвав Ганса, аби спробовав. Він вцілив і влучив в саму середину.

То заохотило єго. Він купив малу стрільбу, що як раз вміщувала ся в єго лїву кишеню плаща, взяв до того скринку з набоями і вернув до Пратеру. Зайшов стежкою в якусь віддалену і пусту сторону огорода і опинив ся немов в безлюднім степу.

Над ним пролетїло кілька ворон. В високих вершках дерев мають они сотки гнїзд, кракають голосно і їх дуже тяжко стріляти. На сотки кроків бачать кожде порушенє руки і утїкають підлїтаючи до гори ріжними вихилясами і викрутами.

Ганс Вандельґрубер застрілив три ворони одну по другій.

Він дивував ся, що в нїм не відзивало ся нїяке чувство милосердия на вид бідних звірят, що конаючи падали перед ним на мураву. Кров випливала з їх грудий і закрашувала молоду, зелену траву. Він лиш одного жалував, що не міг взяти з собою застрілених птиці і нею похвалити ся.

Нїколи не був гордий і на найлїпшу свою столярску, хочби й артистичну роботу, але на свої цїльні стріли був зарозумілий.

Раз перед лїтами бачив він на „Новім сьвіті" коло Ґіцінґа Анґлійця Карвера. Той стріляв кулї скляні, голуби, з відверненим лицем, зігнувши ся, як який кльовн. Тодї не робило то на него нїякого вражіня. Від коли пізнав, що має певне око і спокійну руку, пробудила ся в нїм поки-що несьвідомо і неви-

— **Страшна буря** лютила ся від трех днів в Тернополи і наробила величезної шкоди в місті і околици. Найбільше ушкоджений дах на костелі Доминиканів, де вихор зірвав в кількох місцях бляху і повикручув хрести на бани. Вздовж цілого зелізничого шляху лютив ся такий сильний вітер, що зелізничі будинки, стоячі в чистім поли, хитали ся як картяні домки, а телеґрафічні получення між стациями були перервані. Та перерва була причиною, що дня 31 січня наїхали на себе поїзди між Глубочком великим а Озірною.

— **400-літний ювилей.** За почином лїсбоньского товариства ґеоґрафічного рішило портуґальске правительство обходити торжественно в р. 1897 четверті столітні роковини виправи, котра під проводом адмірала Васко де Ґама відкрила дорогу морску до Індий. Та виправа рушила в дорогу з Лїсбони дня 8 липня 1497 року. На честь тих роковин мають бути устроєні в Лїсбонї ріжні вистави і кілька наукових конґресів, на котрі запрошено учених всїх країв.

— **Увязнене.** Властителїв збанкротованої фірми банкирскої Левенгерца і Ґольдштерна арештовано на приказ судиї слїдчого за банкротство.

— **Промисна служниця.** В домі під ч. 26 при ул. Баторого крадено зі стриху п. Боярского від довшого часу мясо. Висланий на місце поліцийний аґент вислїдив, що виновницею крадежи була служниця Йосифа Салик, котра маючи дібрані ключі до пивниці і страху п. Б. забирала звідтам від кількох місяців майже що дня дерево, мясо і инші річи і віддавала їх своїй пани, удаючи, що їх купила, а гроші, що діставала на купно ховала для себе.

— **Електричне осьвітлєне в Чернівцях** буде заведене вже сеї неділї. В суботу дають в театрі штуку „Мікадо“ і того вечера буде театр перший раз електрично осьвітлений.

— **Убийство.** З Чорткова доносять, що винайдено вже убійника родини Шуцманів в Калинівщині. Є ним столяр з Білобожниці Яків Сулима. У него знайдено плащ, котрий є власностию убитого Шуцмана. На вид трупів признав ся Сулима, як убив цїлу родину. Єго відвезено до суду в Чорткові, але там він цофнув всї свої зізнаня. Єго вина є майже цїлковито доказана.

— **Знесенє вироку.** Трибунал касацийний зніс засуд суду присяжних в Золочеві, котрим Олекса Грицай був засуджений на 10 лїт тяжкої вязниці за підпалене. Знесене засуду наступило на тій основі, бо заступник обжалованого адвокат др. Корнфельд виказав, що при розправі не вияснено умислового стану Олекси Грицая. Нова розправа відбуде ся перед судом присяжних в Золочеві.

— **Народжена в ваґонї.** З Відня пишуть: 21-літна зарібниця Текля Месків, що належала до тих руских еміґрантів, котрих власти завернули з Кормон до Відня, бо до Бразилїї не перевозять уже дармо, повила оногди в ночи, в ваґонї на дорозі до Відня дочку. У Відни подано матери першу поміч на двірци а потім відвезли єї лїкарі віденьскої стациї ратункової до австрийского краєвого заведеня положниць.

— **Фальшиві одноґульденівки** срібні появили ся у Львові в значній скількости послїдними днями. Фальсифікати досить удатно викінчені, але пізнати їх по звуцї. Всї доси виловлені штуки суть угорскі.

— **Фотоґрафоване в красках.** З Берлина надійшла вість, що др. Єлль з фізикально-технїчного заведеня державного в Шарльоттенбурзї винайшов спосіб зниманя фотоґрафій в красках — т. є. в природних красках фотоґрафованих предметів, і то не лише з природи, але і з образів мальованих красками. Около трийцять таких фотоґрафій оглядано оногди в берлиньским музею етноґрафічнім.

— **Від чаду.** В селї Коровії на Буковинї лишив селянин Іван Простребі свої 6 і 7-лїтві дїти дома, а сам пішов за орудками. Коли вернув на обід до дому, знайшов їх уже трупами. Судова комісия орекла, що дїти у снї загоріли на смерть. Неуважного батька потягнено до одвічальности.

— **Вдовин гріш.** На зборах черновецкої читальнї польскої рішено що року поминати богослуженєм память Петронелї Коритиньскої, котра померла торік у вересни. Була то 80-лїтна старушка вдова, котра — хоч сама була незаможна — через довгі лїта складала крайцар до крайцаря, щоби лишити по собі якусь памятку для польскої читальнї. І справді перед смертию передала для товариства сто зр., котрі призначено на будову польского дому. Прекрасний то приклад патриотизму.

— **Померли:** У Львові, Йосиф Опалек, директор руской 4-клясової школи народної ім. Шашкевича, в 50-тім роцї житя. — О. Михайло Білецкий, парох Сурохова, ярославского деканата, в 81-ім роцї житя а 54-ім сьвященьства.

Штука, наука і лїтература.

— **„Учителя“ ч. 3** містить: Замітки Як. Миколаєвича п. з. „Школа народна ч. III і IV“; — статю про відкритє проф. Ринтґена у Вірцбурзї і про лямпу дра Ів. Пулюя; — „Ріжнородні картки з педаґоґії і дидактики“; — статю про науку з погляду в Анґлїї; — вісти з сойму краєвого і з руского товариства педаґоґічного та конкурси.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 8 лютого. Є. Вел. Цїсар виїзджає в неділю рано до Лїхтенеґ, а в понедїлок вечером верне назад.

Софія 8 лютого. Княгиня болгарска з сином Кирилом виїхала під іменем ґрафинї Систово за границю і задержить ся один день у Відни, а відтак поїде до Нїццы.

Ню-Йорк 8 лютого. На побережу Атлянтийского океана лютила ся велика буря, котра завалила богато домів і позривала мости; згинуло також богато людий.

разно, честилюбивість і жадоба, стати також таким стрільцем.

Отже волочив ся цїлком без цїли, а та безчинність рівночасно і тяжила єму і тїшила єго.

Віддали гнали ся лугом їздцї, а він знав, що той луг був власностию цїсаревої, стережений поліцією, куди нераз любила Монархиня виїздити на проґулку.

Він сховав ся в корчі і сполошив прегарну вивірку. Однако коли за нею стрілив, не поцїлив єї і она щезла єму з очий.

Між тим показав ся на дорозї між корчами заяць і Ганс був певний, що поцїлив єго, бо заяць побіг дальше вже якимсь непевним кроком. Очевидячки вітрівка не була відповідним оружием до ловів.

Пішов дальше.

Але коли знов сягнув до кишенї, щоби набити вітрівку і стрілити до птаха, що сидів на дереві, а був так великий як сорока або зозуля, побачив якогось чоловіка, що лежав в траві.

Чоловік той був дуже опущений, одїнє на нїм було обдерте, а капелюх помятий і з дїрами. Волосє у того чоловіка було червоне, вус малий і також червоний, очи малі і непевні. Коли Ганс наблизив ся, зірвавсь з землї і випростував ся.

— А Вандельґрубер, ти тут? — відозвав ся рудий до Ганса. Ганс поглянув на чужинця не конче приязно.

То був єго давний товариш з дитинних лїт, о котрім говорили, що розволочивши ся і війшовши — як то кажуть на послїдного — виїхав до Америки.

— Сей 1уґель! — скрикнув Ганс нерадо.

— Так, так! Сей. Правда, як то тебе утїшило? Ти того певне не гадав, що побачиш мене ще. Я тебе вже давно хотїв відвідати. І ти стоїш на моїй лїсті!

— На лїсті! — спитав Ганс з зачудованем.

— Ну так, я гадаю о лїсті тих моїх знакомих, що можуть менї помогти в біді. Тобі, Ганс, добре поводить ся?

— Як хто собі постелить і так спить — відповів той коротко.

— А ти собі добре постелив?

— Як хто на то дивить ся. Є й мякші постелї.

З конечности мусів Ганс згодити ся на товариство влїзливого приятеля. Сей оповідав несотворені річи про заморскі краї, там всьо инакше, але — додав придавленим голосом — незабавом буде й тут не так, як тепер. На всякий спосіб, коли вже Ганс дожив того щастя, що стрітив нинї несподївано свого любого, доброго і давного приятеля Сепа, то мусить піти з ним нинї вечером на одні збори.

— От не мав бим роботи! — відповів Ганс. — Дайте менї спокій з такими річами. Я не хочу о тім знати.

— Не хочу знати! От так найлїпше. Не хочу нїчого знати о нуждї ближних, вткнути голову в пісок як струсь, замкнути очи, сказати собі, я нїчого не бачу і вірити, що тепер ніч! Ходи, подиви ся і пізнай, що то є, а потім можеш собі робити, що хочеш.

— Мене цїлий день болить голова. Я лише тому пішов від роботи — оправдував ся Ганс.

— Ет, що там, голова чи сяк чи так перестане болїти!

Ганс був мягкий чоловік і від такої напасти не міг спекати ся рішучим „нї“.

Они наблизили ся до стрільничих буд і Ганс боячи ся стрітити Льору, обминув їх з далека.

Як то стало ся, того й сам не знав пізнїйше Ганс Вандельґрубер. Але они увійшли в місто, перейшли попри гостинницю, де мешкали три сестри і дійшли до салї готелю Цїлінґера.

Там сидїло вже за столами множество людий при пиві, покурюючи циґара. Диму в комнатї було тїлько, що аж душив.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3 00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазету Львівскої“ приймае лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,** при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.